

Знате ли ви уопште шта хоћете, шта браните, шта не дате, шта имате... врли чувари пламена црногорства с врха шибице?

Ако је ваш Цетињски манастир зашто га опседате, што јуришате на њега, што качите оне прње о ограду ко о штрик?!

Од кога га браните? Од оних који векују у њему?!

Од оних који га чувају и за вас, од вас, због вас, да се имате где и познати и позвати кад то сулудо „комитање“ мине!

А, мораће да мине, не можете постојати ни у чему, не можете векове који знају ко сте надиграти потплаћеним тренуцима да лажу за вас...

Ако је цетињска светиња ваша, ако су сви манастири и цркве ваши, што кидишете као на плен?!

Да их „освојите“ да ли би покајно стали под иконе или би огњем „причестили“ победу?!

Ко то стоји на бедемима тврдим па вам не да пред ћивот?!

Црна Гора, Свети Петар Цетињски, владика Раде, ваши прађедови, риза и мантија, каднила, иконе...

Јунаштво доказујете мршкајући монахињу која не помиње себе у молитвама, но вас!

Њене вас руке не устављају но позивају, ви бесно бијете о вечни камен а она камен
придржава да се на вас не обруши...

Ако је ваш манастир што ћете са кивотом- нико ваш под њим?!

Што ћете са иконама- нико ваш на њима?!

Што ћете са олтаром- нико ваш пред њим?!

Што ћете са воштаницама- сви ваши у тој светлости..?

Шта су то Срби у потаји донели у манастир да га опогане, шта је у ризници да тамо не
припада, шта је у Литургији да не разумете језик туђина, ви мучени туђини ђедовима?!

Шта бисте у манастиру познали тим видом јучерашњим, језиком јутрошњим, нацијом
преврелом, вером од росе...

Којом бисте силом потерали ту монахињу руку раширених у распеће, у загрљај, у
молитву за вас..?

Господ је са њом, а ко је уз вас док на манастир позивате покличима, псовкама,
дреком...

Не дате векове а јуче изникли из трна; не дате идентитет а још му упуство за употребу
нисте ишчитали; не дате веру а на Божију милост јуришате и кидишете; не дате Црну
Гору а конаке и келије би да јој разгрнете...

Не желите ви манастир што је ваш, но да не проговори ко сте; да се не сретнете са
собом самима у њему, да не познате своје на иконама, да утекнете од истине јер од
лажи не можете, да не познате мајку у монахињи и брата у монаху.

Не браним ја цркве и манастире што су моји већ што сам њихов, а чији сте ви?!

Ја Црну Гору и премило српство браним чувајући их од себе слаба, но јак сам да их
сачувам и од вас, за вас, јер знам којих сам брда дете и које вере корен, па се не
играјте...

Спреман сам изгинути (баш као свако од нас) за светињу, а јесте ли ви спремни живети без и једне?!

На шта јуришате – није ваше, ваше је оно чему се вратите...

Не можете изнићи ујутру и викати да су векови ваши, не можете мржњом на љубав вечну, не можете безвери освојити манастире, не можете славити победу кад поразите човека у себи, не можете пред Господом са ризом ко трофејем, не можете у постељу лажући да шта браните...

Не можете заноћити као ништа верујући да ћете озорити као нешто...

На манастире су јуришали да убију Бога, а не да се Богу докажу, па размислите.

Бога да убијете не можете, можете се само доказати ономе ко вас на манастир/манастире тера у ђавољи трк, но запамтите- за човеком остају трагови, а за вама ће...

(ИН4С)